

че бащата ще се е занимавалъ съ търговия, защото по другъ поводъ, като говори за покварата на турската администрация за това, какъ тя ставала съюзница на разбойниците и насърдчавала ленивия и грабителски „османлъкъ“, той забелязва: „И никой управителъ не се осмѣляваше да арестува тѣзи разбойници. Всѣки търговецъ, който имаше нужда да пѣтува, се принуждаваше да се придружава отъ единъ такъвъ изродъ. Но често пѣти и самитѣ пазители ставали убийци на търговцитѣ. Баща ми е билъ убитъ отъ своя пазителъ. Турското правителство не можеше да прекрати подобни злоупотреби и предпочиташе да се споразумѣе съ разбойниците“. Дали бащата на Селимински не е билъ коварно погубенъ отъ своя съпѣтникъ-пазителъ тъкмо презъ време на нѣкое търговско пѣтуване извънъ Сливенъ? Възъ основа на семейни спомени, инженеръ Н. Селимински, правнукъ на Хаджи Петъръ Моралията, твърди, че бащата на д-ръ Селимински билъ братъ на този чутенъ войвода, именуваъ се Георги Христовъ и се занимаваъ, сѣщо като по-младия си братъ, съ търговия на жива стока (соватчийство).

Макаръ да развива веднажъ теорията, че нравственото благородство не било вродено, а придобито, и че никой нѣмалъ право да се гордѣе съ „наследено име“, Селимински не пропуска да отбележи своето патрицианско потекло. Взимайки поводъ отъ затриването на множеството писмени и вещни свидетелства за българското минало, по вина на невежеството, насаждано отъ фанариотитѣ, той се спира веднажъ на пакостния навикъ да се унищожаватъ рѣкописи, хрисовули, фермани, стари художествени предмети, рѣдки семейни носии, белегъ за издигнато обществено положение на прадѣдитѣ ни, и предава следния краткъ разказъ: „Моитѣ прадѣди по майка изглежда че били знатни и отъ поколѣние, запазено повече отъ 500 години. Тѣ наредъ били първенци и свещеници единъ подиръ други, отъ които единъ свещеникъ на име Протофанъ написалъ историята на моето семейство до моя прадѣдо Драгойчо, първенецъ въ страната, който се поминалъ презъ 1790 г. Една частъ на града носи името му и до сега. Тази книга на моето поколѣние се запазваше до 1830 г., рѣкописъ, написанъ на славянски, въ осмина, голѣмъ, широкъ до три прѣсти, и го държахме въ иконостаса. Но въ време